

Rostov-aan-de-Don

Adnan Januzaj is de enige die onzeker is voor de wedstrijd tegen Japan. Hij heeft op training een trap gekregen op de knie. Niet bekend van wie. Weeral een trap. Dat moet wraak zijn, zoals in het begin van het WK toen Kevin De Bruyne hem in een open sessie onder de zoden stopte.

Gestoord van die Adnan Januzaj om twee weken later tegen alle consignes en het algemeen gezond verstand in een prachtgoal te scoren. Dat was tegen Engeland, waarna die Engelsen dachten "Hé, goed zo. Zijn wij van die zware helft van de tabel af." Die trap op de knie was echt geen toeval.

We zijn in Rostov-aan-de-Don. Dat ligt op een boog-scheut van de zee van Azov en dat is dan weer een binnenzee, van die andere binnenzee, de Zwarte Zee. Daar waren we ook al, in Sotsji. Rostov is een van die politiek geladen speelsteden. Van hieruit vertrokken de meeste troepen die in 2014 de Krim moesten innemen en daar zonder veel problemen ook in zijn geslaagd.

Dit is het saaiste kampioenschap dat ik heb gevolgd, maar ook het zwaarste. Ik hoop dat het alle energieverspilling waard is

Rostov is ook bekend als misdaadhoofdstad van Rusland. De maffia heeft het hier goed voor elkaar, zo dicht bij Oekraïne en met al die troepen in de buurt. Ten derde is Rostov bekend van ooit tegen Anderlecht te hebben gevoetbald in de derde voorronde van de Champions League. Hier werd het 2-2, maar in Brussel kwamen de Kozakken winnen met 0-2.

Daar is Rostov ook van bekend of berucht, van de Kozakken. Grote fans van Vladimir Poetin zijn het geworden, hoewel ze historisch bekend staan als weerstanders tegen het centraal gezag. Tegenwoordig zijn het de bewakers van de Russische culturele identiteit. En ten slotte pakt Rostov ook uit met zijn mooie vrouwen. Hier zouden de allermooiste vrouwen van Rusland wonen, maar met dat ouder worden en al dat slaapte kort tijdens de Ronde van Rusland, is dat nog de minste bekommernis.

Dat bijvoegsel aan-de-Don hangt daar niet toevallig aan. Er is ook nog een ander Rostov heb ik tot mijn scha en schande ondervonden. Toen ik de vlucht vanuit Moskou boekte, vroeg de site of ik er een hotel bij wilde. Dat was een goed idee, dus ik boekte alles in

één keer. Er waren alleen nog betaalbare kamers in een klooster, maar de foto's leken oké en de kritieken ook. Controlefreak als ik ben, controleerde ik daarna de afstand van van mijn ruime kamer met ontbijt in het Troitse Sergiev Varnitskiyi-klooster tot de Rostov Arena, het voetbalstadion van België-Japan. Dat viel niet mee, 1.200 kilometer in vogelvlucht en 1.400 over de weg. Bleek er nog een Rostov te zijn en daar had de site mij geboekt.

Checken, dubbelchecken het kan geen kwaad, en dan maar een ander verblijf gezocht in het echte, grote Rostov. En dat ook gevonden, in een country house, een schitterend appartement voor 50 euro per nacht.

Mijn vliegtrip verliep overigens voorbeeldig, met Pobeda Airlines, de lagekostenmaatschappij van Aeroflot. Een proper vliegtuig, afgeladen vol, dat wel, knieën in de nek, dat ook, maar keurig op een deftig uur vertrokken en prima geland. Een deftig uur in Rusland, waar ze de hele nacht vliegen, is om 5u 's ochtends opstaan, een spotgoedkope taxi nemen en dan in een op het eerste gezicht eindeloze rij gaan staan die in geen tijd oplost. Mooie moderne luchthavens, de ene na de andere.

Andere collega's hadden gisteren minder geluk. Die waren zaterdag om 15 uur uit het hotel vertrokken voor een vlucht van drie uur later. Ze zijn om vijf uur gearriveerd, op zondagochtend welteverstaan. Eerst moest het vliegtuig uitwijken naar Krasnodar voor onweer, bleef daar een paar uur staan en vloog dan naar Rostov. Vervolgens stapten de collega's in een busje, maar dat draaide met hun hotel in zicht terug richting luchthaven. Bleek dat het busje van de VRT te zijn.

Die zorgen hebben de voetballers niet. Die vliegen als ze willen vliegen, worden onder sirenes naar de tarmak gereden, stappen daar in hun vliegmachine met drie zitjes voor elke speler, stappen uit op de bestemming en kruipen weer in hun bus naar hun chique hotel, weer onder politiesirenes. Het kan wel allemaal veel meer luxe zijn, maar dat reizen gaat ook die sterren niet in de koude kleren zitten. Het traject dat de Rode Duivels hebben ingeslagen is een sportieve en logistieke nachtmerrie.

Het ergste is dat wij die gasten achterna lopen als kippen zonder kop. Trainen ze in Dedovsk, dan nemen wij het busje naar Dedovsk. Vliegen ze naar Sotsji, Kaliningrad en Rostov om op een bal te schoppen tegen een tegenstander van niemendal, wij ook naar Sotsji, Kaliningrad en Rostov. Na al die kilometers en al die events als journalist, met de hand op het hart: dit is zowat het saaiste sportkampioenschap dat ik heb gevolgd, maar ook het zwaarste. Het zij zo, ik hoop alleen dat het alle energieverspilling waard is.